

След Девети септември те бързо се активизираха и взеха връх. Когато аз влязах в колектива, негов председател беше Г. Джангозов. Приеха ме с още един-двама млади хора, направиха обсъждане на нашите работи и нещата се пообновиха. Един от тези млади хора беше Иван Теофилов - един от най-изтъкнатите дейци на нашия културен театър. Тогава той беше още ученик. Другият беше Йордан Русков - детски писател. По-късно той лежа в затвора, тъй като се беше впуснал в необмислени акции по време на унгарските събития. Сега е в Пловдив. Тогава той беше много продуктивен, активен и надежден поет. Мога да спомена и Цветан Зангов, който обаче ще да у влязал в колектива по-късно - през 1949 г.

По това време, навярно през 1947 г. изведнаж се чу, че Димов е избран за почетен председател. Много нещо не мога да кажа за неговата работа в колектива. Спомням си само за едно литературно четене, което направи много силно впечатление в града. То беше масово посетено и Димов се прояви на него в две линии. За голяма наша изненада се оказа, че той е следял много внимателно живота на колектива и това, което членовете му пишат. В уводното си слово той представи с най-характерното всеки един от участниците в четенето. Останахме поласкани от интереса, който беше проявил към нашето развитие. За втори път той предизвика очудването ни, когато прочете една глава от роман. Четеше лошо. Може би е бил и последен. В залата започнаха да шумят. Но това бързо премина, защото откъса грабна хората. Интересът беше голям. Имах чувството, че всички в залата изпитват като мен едно много странно усещане за този човек, който живее в нашия град, познава ни и сам пише тук толкова интересен роман. Имам чувството за една такава спонтанна реакция на публиката, за една неочаквана и много приятна изненада, която Димов поднесе тогава на нашия град. Според мене това е почти единствения случай, в който неговото име се свързва с това на колектива публично.

За мене и за хората от колектива беше известно, че Димов пише нов роман. Беше напечатал вече нещо от него. От друга страна знаех поради връзките на моя вуйчо с Кочо Апостолов, че Дим. Димов е дошъл в Пловдив нарочно, за да може да поживее в един голям тютюнев център. Разбирал е значението на този материал.

Знам, че К. Апостолов му е роднина. Дали той е работил до национализацията, не мога да кажа.

Марена Апостолова не се отличаваше с толкова голяма красота и обаяние. Беше обаче интересна жена. На времето е минавала за една от най-интересните жени в Пловдив.